

„Работишъ като волъ и пакъ нѣма да си доядешъ!“ — се окайва Райчо, мияйки дъскитѣ. — „Като бѣхъ у дома гладувахъ, защото нѣмаше. А тукъ — цѣкариди!“ — Рѣцѣтъ машинално търкаха съ четката чамовитѣ дъски, а умътъ му го носѣше вече въ минали дни. Спомни си той прѣди да се пазари при залѣзъ слънце, самичкъ задъ протката, какъ си мислѣше: да се отърве отъ тѣхната нѣмотия. Стига е гледалъ комшийскитѣ момчета какъ ядатъ хлѣбъ и сланина. И пакъ му се мѣрва радостната онази вечеръ срѣщу заговѣзни. Спомни си, че баща му донесе тогава дробъ, глава . . . и тѣ, като всички хора, се поотпустнаха . . .

А стомаха почва по силно да се свива. И Райчо пакъ заусѣща комата въ пояса си.

. . . „Ехъ, дяволска управия“, — възропта Райчо. Па скочи, грабна котлитѣ да донесе вода, та тамъ да си изведе комата.

На чешмата нѣмаше никой. Бързо Райчо извади сухия хлѣбъ, облѣ го съ вода на чучура и лакомо задѣвка намокрения хлѣбъ.

— О-хо Райчо! — го стрѣсна неочакванъ гласъ на токущо дофтасалото момче изъ тѣсното сокаче. — Утрѣ нѣма ли да си дойдешъ на село? Азъ ще си отида за оброка . . . Ехъ, знаешъ я! Онова припечено агне, прѣститѣ да си оближешъ!

Райчо само изгледа тѣжно съселянчето си, и надигайки котлитѣ едва отвърна: „Не ме пушатъ!“

И пакъ усѣти, че още му е гладно.

На вечеря Райчо се готвѣше повече да похапне, ала току приглътна трети кѣшей, конетѣ се сритаха въ яхъра и той скочи да види. А докато се върне софрата бѣше вдигната.

И Райчо се приготи за сънъ съ празенъ стомахъ. Прѣви се подъ козиневата черга, но веднага му дойде на умъ мисълта за оброка въ село и изпеченото агне въ селската пещъ му се прѣдстави прѣдъ очитѣ. Изпечено, зачервено съ присѣтнала кожа, а отъ главата му капе изпържената тлъстина. Стомахътъ отново го зачевѣрка и той изпъшка, обърна се, па се зави прѣзъ глава. Прѣдъ очитѣ му се пакъ мѣрна агнето. По едно врѣме го унесе сънъ и засънува: Райчо се намѣри въ широка стая, дѣто се простира дълга софра. На софрата опечени агнета, меки начупени на едри комати сомунѣ, тукъ-тамъ се виждатъ пѣстри бѣклици, а около трапезата хора, хора. И всички ядатъ, ядатъ безъ да си продуматъ.

Райчо изпърво се посѣвни. Въ една кѣтъ му се зърна господарката и той се смути; ала позатули се и лакомо започна: нагълта парче месо. И за чудо, безъ да дѣвче, месото